

List od Preláta (december 2008)

22.12.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

V Diele skončil mariánsky rok,
ktorým sme na príhovor Najsvätejšej
Panny chceli vzdať Bohu vďaku za
dvadsaťpäť rokov od zriadenia Opus
Dei ako osobnej prelatury. Dúfam, že
sme všetci s Božou pomocou
pokročili v láske a úcte k našej
Matke, ktoré nevyhnutne vedú k
tomu, aby bol náš vzťah s jej Synom

Ježišom intímnejší a osobnejší, a aby sme Ho viac milovali.

Teraz sa pripravujeme na sviatok Nepoškvrneného Počatia: je pre nás novou príležitosťou, aby sme v hĺbke svojej duše obnovili mariánsku úctu, ktorá je charakteristickou pre katolíkov a ktorá je veľmi dôležitou súčasťou duchovného dedičstva nášho Zakladateľa. Vieme, že sa nám svätý Josemaría nikdy nedával v ničom za príklad: jediným príkladom je Ježiš Kristus, opakoval nám. A, napriek tomu, nebolo mu nepríjemným tvrdiť: *Ak si želám, aby ste ma v niečom napodobňovali, tak v mojej láske k Panne Márii.* Tak veľká bola jeho synovská láska k našej Matke! Prosme ho o jeho príhovor, aby v týchto dňoch prípravy na veľký sviatok 8. decembra každý z nás neustále rástol v mariánskej úcte a v apoštolskej horlivosti. Vedme aj iných ľudí k tomu, aby sa prostredníctvom dôverného

rozhovoru s Pannou Máriou vydali na cestu vnútorného života, alebo aby na nej pokročili.

Včera začal Advent, liturgické obdobie, ktoré je obzvlášť vhodné na to, aby v nás rástla teologická čnosť nádeje. Táto čnosť nás vedie k tomu, aby sme všetkými svojimi silami túžili po večnom šťastí, ktoré Pán prisľúbil tým, čo plnia jeho vôľu. Ako napísal Svätý Otec presne pred rokom, **potrebujeme nádeje – menšie či väčšie -, ktoré nás zo dňa na deň udržiavajú na ceste. No bez veľkej nádeje, ktorá musí presahovať všetko ostatné, aj tak nestačia. Touto veľkou nádejou môže byť iba Boh, ktorý objíma vesmír a ktorý nám môže ponúknuť a darovať to, čo sami nemôžeme dosiahnuť**[1].

Začnime teda toto liturgické obdobie tak, že obnovíme našu túžbu dostať sa do neba. Nemajme za cieľ

pozemské veci: všetko, čo dosiahneme, nám má pomôcť ísť po ceste, ktorá vedie do neba. Náš život má jediný cieľ: vlastniť Boha a byť s ním šťastní po celú večnosť. Tu sa nachádza posledný cieľ, po ktorom musíme túžiť deň čo deň, a preto, musíme dať všetko —úplne všetko, bez výnimky— do služby Božieho Kráľovstva.

Katechizmus Katolíckej cirkvi zhrňa zmysel týchto týždňov nasledovnými slovami: «Každoročným slávením liturgie Adventu Cirkev aktualizuje toto očakávanie Mesiáša: keď sa veriaci zapájajú do dlhej prípravy na prvý príchod Spasiteľa, obnovujú v sebe vrúcnu túžbu po jeho druhom príchode.»[2] Je to čas prípravy na Vianoce a čas posilniť nádej na príchod Nášho Vykupiteľa, ktorý sa uskutoční na konci časov, aby súdil živých a mŕtvych a aby v plnosti ustanovil svoje Kráľovstvo, tak *aby bol Boh všetko vo všetkom*[3].

Prvá časť Adventu —do 16. decembra — sa sústreďí na úvahy o Pánovom príchode na konci časov. Liturgia omší, najmä v nedele, nám predkladá pasáže zo Starého a Nového zákona, ktoré nás pripravujú na toto stretnutie. Od 17. decembra sa mení obsah čítaní, ktoré nás priamo pripravujú na duchovný príchod Ježiša Krista na Vianoce: sú to dva aspekty, ktoré vnútorne súvisia a ktoré môžu byť témou našej modlitby počas decembra. Aká je moja túžba byť s Bohom už tu na zemi? Hľadám jeho Tvár, kedy príde? Vyhýbam sa tomu, aby som stratil pokoj s istotou, že prišiel a príde pre všetkých?

Uvažovanie nad poslednými vecami —vecami, ktoré sa musia stať na konci časov, a predtým, pre každého z nás, v deň našej smrti— sa nemá stať prameňom strachu a nepokoja. Keď nám Cirkev predkladá tieto pravdy, nechce v nás vzbudiť strach. Práve naopak, sú výzvou k osobnej

zodpovednosti, aby sme sa rozhodli pracovať s väčšou vytrvalosťou na diele osobného posväcovania sa a v apoštoláte.

Pred niekoľkými týždňami nás kresťanov Benedikt XVI., citujúc učenie svätého Pavla o posledných veciach, pozval meditovať o troch veľkých istotách našej viery, ktoré súvisia s touto témou. **Prvým postojom je istota, že Ježiš vstal z mŕtvych, je s Otcom, a práve tak je s nami, navždy. (...) Preto sme bezpeční, oslobodení od strachu.**[4]

Ako by sme sa mali báť nášho Otca Boha, ktorý tak často a jasne prejavil svoju lásku k nám, až po skutočnosť, že poslal na svet svojho Syna, aby ho spasil? Viera v zmŕtvychvstalého Krista predstavuje najúčinnnejší prostriedok proti strachu. Tak bolo na začiatku hlásania evanjelia vo svete, v ktorom vládol fatalistický strach pred osudom, a tak má byť aj

dnes vo svete, v ktorom má tolko ľudí obavy z budúcnosti, a v ktorom ľudia nerozumne konajú, ako keby sa všetko končilo tu na zemi. Pán je moje svetlo a moja spása, koho sa mám báť? (Z 27, 1), pýtal sa svätý Josemaría slovami žalmu. A odpovedá: *Nikoho. Obracajme sa takto s dôverou k nášmu nebeskému Otcovi a nemajme strach z nikoho a z ničoho*[5]. Preto, dodáva, *Božie dieťa sa nebojí ani života, ani smrti, pretože jeho duchovný život je zakotvený vo vedomí, že je Božím dieťaťom. Boh je môj otec, vraví si, a je tvorcom všetkého dobra, je dobro samo.*[6]

Druhým —pokračuje pápež, prenikajúc k dôvodom pre kresťanský optimizmus—, **je istota, že Kristus je so mnou. A keďže s Kristom budúci svet už začal, dáva nám to aj istotu nádeje. Budúcnosť nie je nejakou tmou, v ktorej sa nikto nevie orientovať. Nie je to tak.**[7] Pre toho, kto verí v Krista a

žije z Krista, je budúcnosť vždy plná svetla, je istou cestou, pretože zmŕtvychvstalý Ježiš Kristus, Dobrý Pastier, nám otvoril cestu k večnému životu a po tejto ceste putuje s nami, ochraňuje nás a povzbudzuje nás s láskou matky a otca. Každý z nás môže popravde vysloviť tieto slová zo svätého Písma: *Pán je môj pastier, nič mi nechýba: pasie ma na zelených pašienkach. Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje. Vodí ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu. I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou. Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou.*[8]

Tretia istota, ktorá je oporou kresťana, je táto: **Sudca, ktorý sa vracia – je to Sudca a Spasiteľ zároveň – nám zanechal na tomto svete úlohu žiť podľa jeho spôsobu života. Zveril nám svoje talenty. Preto je naším tretím postojom zodpovednosť pred Kristom za svet**

a za bratov a zároveň aj istota, že je milosrdný. Oboje je dôležité.[9]

Tento zmysel pre zodpovednosť je odpoveďou na Pánovu výzvu:

negotiamini, dum venio[10],

obchodujte, kým sa nevrátim; sú to slová, nad ktorými svätý Josemaría často meditoval, s istotou, že Boh nás vždy sprevádza, a so

zodpovednosťou, že nám zveril svoje dedičstvo. Je dôležité dobre využiť

čas, aby sme raz —s Božou milosťou — boli hodní vstúpiť do večnej

radosti. Vychutnajme si nasledovné

slová nášho Otca. *Je veľmi smutné žiť*

a zabíjať čas, ktorý je veľkým Božím

darom. Na ospravedlnenie takéhoto

počínania neexistuje žiadna

výhovorka. (...). Je zarmucujúce

nezískať nič, nemať dobrý úžitok zo

všetkých schopností – či ich je málo

alebo veľa – ktoré Boh dáva človeku,

aby slúžil ľuďom a spoločnosti. Keď

nejaký kresťan premárňuje svoj čas

na zemi, dostáva sa do

*nebezpečenstva, že premárni aj svoje
nebo, keď sa pre svoje sebecko uchýli
do ústrania, skryje sa, nerobí si z
ničoho starosti. Kto miluje Boha, ten
nielenže dá všetko, čo má, do služby
Kristovi, ale dá i sám seba.*[11]

Vo svetle týchto slov sa pýtajme seba
samých: Cítim zodpovednosť
vzhľadom na správne využitie
talentov, ktoré som dostal —sú nimi
osobné vlastnosti, úlohy, ktoré mám
na starosti, príležitosti konať dobro,
ktoré sa mi naskytajú v priebehu dňa
—, aby bolo Kristovo Kráľovstvo v
mojej duši a v mojom okolí? Ako
pomáham iným ľuďom, aby sa tiež
tak správali, mojim príkladom a
mojimi slovami? Robím všetko, čo je
v mojich silách, aby bol v
občianskych zákonoch a v
organizácii spoločnosti rešpekt voči
Božiemu zákonu?

Druhá časť Adventu, ako som vám
pripomenul na začiatku, nás priamo

pripravuje na Vianoce. Počas týchto dní, nasledujúc rady nášho Otca, môžeme sprevádzať Pannu Máriu a svätého Jozefa na ich ceste do Betlehema. Vo chvíľach osobnej modlitby a počas dňa sa prenesme do ich blízkosti, ponúkajúc im nejakú službu, konajúc zadosťučinenie za tých, ktorí vtedy —a tiež dnes— nevedeli prijať Božieho Syna, keď prišiel na zem. Nie je to číra predstavivosť, je to spôsob, ako konkrétne môžeme žiť našu vieru v tajomstvo Vtelenia.

Vianoce sa pre nás môžu stať zvláštnou školou; využime lekcie, ktoré nás učí Ježiš. Ako nám pripomínal náš Otec, zamyslime sa nad prirodzenosťou jeho narodenia. *S úplnou samozrejmosťou prežil deväť mesiacov v lone svojej matky ako každý iný človek. Pán vedel príliš dobre, že ho ľudstvo nutne potrebuje; túži prísť na zem a zachrániť všetkých ľudí. Ale nechce sa prenáhliť; príde vo*

svoju hodinu, ako prichádzajú na svet ostatní ľudia.[12]

Môžeme tiež uvažovať nad jeho jednoduchosťou. Pán prichádza bez okázalosti, neznámy pre všetkých. Na tomto božskom dobrodružstve sa na zemi podieľajú len Mária a Jozef. Potom pastieri, ktorým priniesli túto zvesť anjeli, a nakoniec mudrci z Východu. Tak prebehol transcendentálny čin, ktorý spojil nebo a zem, Boha a človeka.[13]

Ak budeme pevne rozhodnutí napodobňovať Majstra, budeme môcť spojiť božské s ľudským v našom každodennom živote. Stačí, ak sa budeme usilovať, aby bol Boh stredobodom našej činnosti, so snahou plniť naše povinnosti, aby sme ho tak oslávili, a napravujúc pohnútky, ktoré by tu mohli byť prekážkou. V týchto dňoch pred Vianocami myslime na to, že Mária a Jozef aj naďalej klopú na duše, tak

ako vtedy na dvere domov v
Betleheme. *Som si istý, —uistoval nás
svätý Josemaría—, že aj dnes hľadá
Ježiš príbytok v našich srdciach.
Prosme ho, aby nám odpustil našu
osobnú slepotu a nevďačnosť. A
prosme ho o milosť, aby sme pred ním
už nikdy svoje srdce neuzavreli.*[14]

V nasledujúcich týždňoch nás
liturgia slovami Ježiša vyzýva bdieť:
*Bdejte teda, lebo neviete, v ktorý deň
príde váš Pán*[15]. To isté pripomína
pápež všetkým kresťanom. **Ježiš,**
ktorý na Vianoce prišiel k nám a
slávnostne sa vráti na konci časov,
nás neustále navštevuje v
každodenných udalostiach. Prosí
nás, aby sme boli pozorní, aby sme
vnímali jeho prítomnosť, jeho
príchod a upozorňuje nás, aby sme
bdeli a očakávali ho. (...).
Pripravujme sa, aby sme nanovo
prežili tajomstvo narodenia
Vykupiteľa, ktoré naplnilo
radosťou celý vesmír.[16]

Minulý týždeň som mal možnosť stráviť niekoľko dní v Pamplone, kde som sprevádzal vaše sestry a vašich bratov po uplynulých mimoriadnych udalostiach. Znova som zakúsil, že sú všetci plní ducha nášho Otca, aj tí, čo pracujú na Univerzite v Navarre. Pár týždňov po atentáte, ktorý tu zažili, je u týchto žien a mužov, plniacich si tu svoje úlohy, cítiť hlboký kresťanský postoj. Toto ma viedlo k tomu, aby som vzdal Bohu vďaku: pretože je tu na dotyk ruky cítiť, že Opus Dei je semenom pokoja a radosti.

Opäť vás prosím o modlitbu na môj úmysel; v prvom rade za pápeža a jeho spolupracovníkov vo vedení Cirkvi, za biskupov a kňazov, za všetkých členov Božieho ľudu. A aby osobná apoštolská práca —každej a každého z nás— nikdy neutíchla. S Kristom, s pomocou Panny Márie a svätého Jozefa, urobíme všetko pre všetkých.

V tento mesiac si pripomíname veľa výročí Diela. Nebudem ich tu komentovať, pretože inak by bol tento list nekonečný. Prosím vás, aby sme viac milovali tieto *dejiny Božieho milosrdenstva*, pretože Pán ho chcel pre každú a každého z nás. Mojm prianím je, aby nezostali iba spomienkou, ale aby žili v nás.

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. decembra 2008

[1] Benedikt XVI., Encyklika *Spe salvi*, 30.11.2007, č. 31

[2] *Katechizmus katolíckej cirkvi*, č. 524

[3] 1 Kor 15, 28

[4] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 12.11.2008

[5] Svätý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 95

[6] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, č. 987

[7] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 12.11.2008

[8] Z 23 (22) 1-4

[9] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 12.11.2008

[10] *Lk* 19, 13

[11] Svätý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 46

[12] Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 18

[13] Tamtiež

[14] Tamtiež, č. 19

[15] *Mt* 24, 42

[16] Benedikt XVI., *Kázeň na prvú adventnú nedeľu*, 2.12.2007

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-
december-2008/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-december-2008/) (23.02.2026)